

erkendte sin Fejl, og naar han gjorde dette, skulde man ikke gøre Fejlen om igen. Dette paaskønner jeg naturligvis meget — navnlig da det er saa heldigt, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i Mellemtiden er kommet i Opposition, saa kan han saa meget bedre sige, at han ikke vil gøre Fejlen om igen.

Faren for at faa Egaliseringsfonden om igen synes mig imidlertid uhyre ringe, hvis Loven vedtages. Thi Fejlen ved Egaliseringsfondens Oprettelse var ikke selve Fondens Oprettelse, men at den blev etableret og iværksat uden de Støtteforanstaltninger, som alle sagkyndige krævede gennemført. Ja, selv ovre i England, hvor man forhandlede om Laanet, fik man Besked om, at det var ikke det klogeste, man kunde gøre; at tage dette Laan hjem og tro, at man dermed kunde sikre den danske Valuta. Fejlen var, at Foranstaltningen, Fondens Etablering, ikke fulgtes af Seddelindskrænkning, Importbegrænsning, Prisnedgang o. s. v.; hvad der alt sammen var krævet som Forudsætning ogsaa fra Nationalbankens Side. Det bliver altsaa nu formentlig kun Egaliseringsfonden om igen, hvis man har Magt til at fjerne de Støttepunkter, som indeholdes i Lovforslaget, som det nu foreligger.

I den Henseende vil jeg gerne henvise til, hvad ogsaa Folk fra den praktiske Bankverden udtaler. Jeg ser en Udtalelse i „Nordjyllands Socialdemokrat“ for et Par Dage siden, i hvilken en af Provinsens kendte Bankdirektører, Hr. Oluf Nielsen, der vist er Formand for Sammenslutningen af Banker i Provinsen, siger, at det er udmærket at faa Kronen stabiliseret, men man maa endelig ikke gøre den samme Dumhed som i Fjor, da vi skabte Egaliseringsfonden uden at beskytte den, man kan ikke gøre den ene Halvdelen samtidig at gøre den anden. Og saa nævner han, hvilke andre Ting der maa gøres. Han siger: Man kan gaa Toldvejen, man kan foretage Importregulering, skærpet Kreditindskrænkning og Diskontoforhøjelse; men af Diskontoforhøjelse, tilføjer han, vil der kunne ventes stor Arbejdsløshed og Kriser, hvis man alene støtter sig til den.

Ogsaa om Valutareserven er der gjort Bemærkninger; og der forekommer det mig ejendommeligt at høre, at den samme ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, som paa et Punkt hævder Nationalbankens ubetingede Pligt, paa dette Punkt, hvor man skulde tro, det var lige ud ad Landevejen, at det var Nationalbanken, som maatte optage og raade over denne

Valutareserve, vil lægge Forpligtelsen til at optage denne Kredit over paa Staten. Ja, hvis vi havde en Statsbank, saa var det Staten, som optog Laanet, saaledes som det er sket i Sverige; men Staten herhjemme handler ikke med Valuta, Staten har intet Organ, gennem hvilket den kan forvalte en saadan Valutareserve. Følgelig kan det fornuftigvis ikke være andet end, at det maa være den Bank, som skal gennemføre Stabiliseringen, der ogsaa maa optage Laanet og forvalte det i den Periode, i hvilken Forpligtelsen til at holde Kursen paahviler denne Bank. Jeg skal i øvrigt ikke fordybe mig i dette saa lidt som i Problemet angaaende Skatterne, idet min Kollega Finansministeren utvivlsomt vil gøre nogle Bemærkninger om disse Sider af Sagen.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard talte dernæst om Finansraadet, det Raad, som skulde have forskellige Opgaver i Henhold til dette Lovforslag, og sagde som en Indvending, at dette Finansraad er en Ætling af Økonomiraadet. Men hvem siger, at Økonomiraadet var noget galt? Økonomiraadet var virkelig et særdeles praktisk og fornuftigt Forslag, og at man stadig sysler med Tanken om at skabe et saadant Organ maa dog formentlig vise, at der er noget rimeligt i den Tanke.

Jeg skal ikke opholde mig ved Navnet, jeg har ikke opfundet det, det er opfundet af Nationalbanken. Nationalbankens Direktion mente, der maatte være et Raad til at paatage sig visse Opgaver, og har saa folslaet Navnet Finansraad. Men hvis man har Aversion imod Navnet og foretrækker Økonomiraad, Valutaraad eller noget andet, saa for mig gerne. Dog synes jeg, det helst maa være et Navn, der svarer til Raadets Opgave, og Finansraad kan ikke siges at være et urimeligt Navn under Hensyn til de Opgaver, som er lagt under dets Omraade.

Hvis man overhovedet vil en Ordning af en saadan Art som den her foreslaaede, vil det ganske sikkert vise sig fornødent at have et Organ, som kan handle hurtigt og handle under Hensyn til Tidens forskelligartede Forhold. Man maa ikke bilde sig ind, at der, fordi man vedtager en Lov med en halv Snes Paragraffer, ikke er en Række praktiske Ting, som fremdeles skal ordnes og varetages fra Dag til Dag, Spørgsmaal, som Rigsdagen ikke som saadan kan varetage, og som heller ikke Regeringen vil kunne have Beføjelse til daglig at beskæftige sig med paa de forberedende Stadier. Den sagkyndige Undersøgelse af Valuta- og Erhvervsforhold, som vil være